

Ἡ δὲ εἶδος φυτοῦ, ἢ βλάστημα ἐλισσόμενον, ὁ Βάκχου ἱε- Ἀ ρὸν λυθ. ὄθεν καὶ κισσοφόρος εἴρηται.

Σὺ κισσοφόρε Βάκχαιε Δία ποτ', ἐγὼ δὲ κώ-
μοις
Σὲ φιλοχόροισιν μέλψω
Εὐιον ὦ Διόνυσε
Βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ,
Χοροῖς τερπόμυθ, κατ' ὄρεα Νυμ-
φαῶ
Εξατοῖς ἐν ὕμνοις
Εὐιον. εὐιον. εὐ. οἱ ἀναχορεύων
Αμφι ἧ σὺ κτυπεῖ)
Κισσαρόνιθ ἠχῶ
Μελάμφυλλα τ' ὄρη δάσκια, καὶ νά-
πα
Πεξώδεις βρέμον).
Κύκλω ἧ πει σὲ κισσός
Εὐπέταλο ἔλικι θάλλει.

Tu hederifer Bacche domine, ego verò comessa-
tionibus
Te chorea libus celebrabo.
Euion ô Bacche,
Bromie, & Semeles fili,
Choris qui oblectaris per montes Nympharum
Amabilibus in hymnis.
Euion Euion, Eux tripudians.
Circa te verò crepitas
Citheronia responsatio,
Nemorosiq; montes, densi atque umbrosi, &
colles
Saxosi strepunt.
C In orbe autem circum te hedera
Frondo sa capreolo flores.

BOVRDINVS. Κώμοις.] κῶμος, ἢ μέθη καὶ ὀρχισμὸς λέγεται. καὶ ὁ μιθυστικὸς αὐλὸς, ἐρεθίζων τὴν ἰδὸσπάθειαν ἔθραυστον ἀρχιμον ποίων, ἔ συμπίστον ὄθεν καὶ κῶμοι ὀρχήσεις μὲν μέθη λέγονται, καὶ ἀσελγῆ, ἀσμάτα καὶ πορνικὰ καὶ συμπτώσα καὶ φάλα. Εὐιον.] ἢ Διόνυσο Βάκχον. μέμνη) ἧ τοῦτο ὀνόματος ὁ δημοφιλὴς ἐν τῷ πᾶσι σφάνε, καὶ ὁ Στραβῶν ἐν τῷ Γεωγραφίαις. πολλὰ κίε γὰρ ἐν τῷ ὀρχήσειν τῷ Αθλίωσιν οἱ κώμοις ἔπι καλοῦσθαι ἢ Εὐιον. (ὅτι τῷ Βάκχον καὶ ἐβῶν εὐοῖ καὶ ἄσοι, οὐδὲν ἀλλο δηλοῦντες, οὐδὲ σημαίνοντες, ἢ τῷ Βάκχον. Βρόμιος.] ὁ Διόνυσο λέγει) ὁ ἡγεστ-εργὸς τῷ καρπῶν, ὡσπερ πᾶσι τῷ βορᾶν βόειος. βρόμος δὲ οἰκίως ὁ τῷ πυρὸς ἦχος λέγεται. Αναχορεύων] χορεύων. Κτυπεῖ)] κτύπον ἔθραυτον, καὶ ἦχον παρήχει. Κισσαρόνιος.] ὁ ἐν κισσαρόνι ὄρει τῷ Βοιωτίας. Ορηδίασκια.] μικρὰ ὄρη σκιαθέντα τοῖς δένδροις. Μελάμφυλλα.] μελανόμυλα τοῖς φύλλοις, καὶ παχέα ὄντα πυκνά τε. Καὶ νάπα πεξώδεις.] οἱ ὄρεινοι ἔποι καὶ ἀναπεπταμυροι. Βρέμονται.] ἔχου κτυποῦσιν, παταγοῦσιν, ψιθυρίζουσιν. Εὐπέταλος.] εὐπετασθεῖς, εὐπετανύμμος. Ἐλικι.] ὁ ἐλιξ ὀνομάζεται Αἰγίλιωψ. ἄλλαι.] πει θάλλει, ἐπανθεῖ, πειανθεῖ. Τοξότης] ἔς σκυθικῆν λέγει κρήνη, ἔ χαρακτηριστε.

βόειος, καὶ ὑπερθέσει βρόμιος. Σ. οἱ δὲ πᾶσι ἢ ἔρημον λέγειται νομίζουσιν, ἐν δηλονότι οἱ μεθύοντες ποιοῦν. Βρόμος δὲ κυρίως ὁ τῷ πυρὸς ἦχος. ἔ βρομεῖν, τοιοῦτον ἦχον ποιεῖν ἡλικίως ἧ καὶ ἀπλῶς πᾶσι τῷ φόρος οὕτω καλεῖται. Κισσαρόνιος ἠχῶ.] Κισσαρών, ὄρος Βοιωτίας, ὄθεν καὶ Κισσαρόνιος. Σ. τῷ μέμνη, ἔ Σφοκλῆς ἐν Οιδίποδι τυράννω,

Βοῆς ἧ τῷ σῆς ποῖος ἠέ ἔσαι λιμῶς
Ποῖος Κισσαρών ἔχι σύμφωνος ἔχασ

Μελάμφυλλα.] μελάμφυλλος, ὁ πᾶ φύλλα μέλανα ἔχων ὄρη ἧ μελάμφυλλα νυῦ καλεῖται τῷ δασύτηλα, καὶ πυκνότητι τῷ δένδρων ἐν αὐτοῖς ὄντων, καὶ σκιάν μέλι-ναν ποιοῦντων. διὸ ἔ κατ' ἐπεξήγησιν ἵνα ἔπιφέρει τὸ δάσκια. δάσκιος ὕλη πᾶσι τῷ ποιητῇ λέγει, ἢ δασύ-σκιος, καὶ δασείαν σκιάν ἔχουσα, ὄθεν καὶ ἧ συγκοπῶ εἴρηται. Νάπα.] νάπος, ἔδ' ἐτέρως, ἔ νάπη θηλυκῶς, ὄρεινὸς ὑλώδης τόπος, οἰονεῖ νάπη, ὡς μὴ ἔχουσα φῶς ἔχουσα. Ξενοφῶν δὲ ἔδ' ἐτέρως λέγει τὸ νάπος, ὡς τὸ δά-φος. ἐπεὶ φησιν, οἱ ἠγέμενοι ἐχόντο ἔπι νάπει δυσβά-τρα, καὶ μετὰ τῷ ἔσηθεν ἀγροῦσιν εἰ διαβατέον τὸ νά-πος. Σ. Ἄλλως. νάπος, καὶ νάπη, ἴσως φεραγαλάδης, πᾶσι τὸ νη σερηλικόν, καὶ τὸ πᾶ, ὄδ' ἐστὶ πᾶσι, λέγει. ἢ πα-ρα τὸ νη σερηλικόν, καὶ τὸ πᾶ, ὄδ' ἐστὶ φάινω, καὶ λάμπω. Εὐπέταλος.] πέταλα, καὶ πέτηλα, πετήλων, πᾶ πλα-τέα φύλλα. παρα τὸ ἔχουσα πετάσθαι. εὐπέταλος οὐκ κισσός, ὁ πολλὰ, καὶ καλὰ πέταλα πανταχόθεν ἔχων. Ἐλικι.] ἐλιξιν. ἔλικες ἧ πᾶσι τῷ καρπῶς φέλλια, ἢ ἐ-νώτια. Σ. λέγονται ἧ παρα τὸ ἐλίσειν, τὸ ἐνεῖρεν, ἐνεῖ-λεῖν, ἐμπελεῖν.

BISETVS. Εὐιον.] εὐίος Βάκχου ἔπι θετον πᾶσι τὸ μεθίεσαι τοὺς παλαίους εἰς εὐπροσώλω, καὶ ἄνεσιν ἐν τῷ τιμᾶν τῷ θεῖον. τὸ μὲν ποτ' ἐκαλεῖτο μέθυ, καθ' ὁ δηλαδὴ μεθίεμεθα, καὶ ὄτ' το δούς θεός, Μεθυμνάος, καὶ Λυαῖος, ἔ Εὐίος, ἔ Ηῖος, ὡς καὶ ὁ μὴ σκυθροπός, καὶ σκύωνες, ἰλαρός. διὸ ἔ τὸ δαίμονιον ἵλιον ἠξίουσιν, ἔπι-φωνοῦσιν, ἰή, ἰή. Εὐσάδιος. ἐξ Αθλίωσιν. Βρόμιος δὲ ὁ Διόνυσο, ὁ ἡγεστ-εργὸς τῷ καρπῶν, πᾶσι τὸ βορᾶ,

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ΕΝ ταῦθα νυῦ οἰμάζει πᾶσι τὴν ἀξίαν.
Μν. Ω τοξόθ' ἱκετῶσιν. τοξ. μὴ μὴ ἱκε-
τῶσιν σὺ.

SATELLES QUI LOQVI-
tur Scythicè.

Hic nunc plorabis sub dio.
HMN. O Satelles rogo te. SAT. Ne me roges
in.